

Q V E S T I O N V M S U P E R G E N E S I M

- G**ra, nisi forte in diebus eius lingua tua illa diversitas extiterit, per quam factum est ut gentes diuididerentur.
- XX.** Et erat omnis terra labiu[m] unum: quomodo hoc potest intelligi, quādō superius dicitū est p[ro] filij Noe, vel filiorū eius distributi essent per terrā secundū tri bus & secundū gentes & secundū linguas suas, nisi quia per recapitulationē postea commemorat quod prius erat: sed obcuritatem hic facit p[ro] eo genere locutionis ista cōtexit, quasi narratio de ijs que postea facta sunt consequatur.
- XXI.** Venite adificemus nobis ciuitatem & turrim cuius caput erit usq[ue] in celis. Si se hoc posse crediderūt, nimis stulta audacia & impietas reprehēditur. Et quia ob hoc dei vindicta fecuta est, ut eorum linguae diuidideretur, non absurde hoc cogitasse creduntur.
- XXII.** Venite descendamus & confundamus linguas eorum, ne audiatur vniuersusque vocē proximi: vtrum ad angelos dñs hoc dixisse intelligatur, an secundū illud accipendum est quod in exordio libri legitur, Faciamus hominē ad imaginē & similitudinem nostrā. Nam & quod postea dicunt singulari numero, quia ibi cōfudit dñs labium terrae: sicut & ille cum dicitū esset, faciamus ad imaginē nostram in consequentibus tāmē non dicitū est fecerūt, sed fecit domin⁹.
- XXIII.** Q[uo]d scriptū est, Et erat Arphaxat annorum centum triginta quinq[ue] cum genuit Chainā, & vixit Arphaxat postq[ue] genuit Chainā annos quadringētos, vel sicut in Greco inuenimus, annos trecentos. Q[uo]d erit quō dixerit deus ad Noe, Erunt anni vite eorū centū viginti. Nondum natus erat Arphaxat quādō dixit hoc deus, nec fuit in arca cū parentibus suis. Quomodo ergo intelligitur deinceps anni vite humanae predīciū centū viginti, cū inueniatur homo vixisse amplius quadringētos annis: Nisi quia intelligitur ante viginti annos q[uo]d inciperet arcā fieri, quia centū annis facta reperitur, hoc deus dixisse ad Noe, cū iam prænunciaret se factū esse diluvium, nec vite humanae deinceps futurā in ijs qui post diluvium naſcerentur spatium prædictissim, sed vite hominum quos fuerat diluvio delecturus.
- XXIV.** Q[uo]d erit quare scriptū fit, Sem erat pater omnium filiorum Heber: cum inueniatur Heber quitus Sem filio Noe, vtrum ex illo Hebrei dicitur appellati, per illum enim generatio transit ad Abraham.
- XXV.** Q[uo]d ergo probabilitus sit ab Heber tanq[ue] Hebreos dīctos, an Abraqos, merito queritur. Q[uo]d modo accipendum sit, quōd cum esset Thare pater Abraham annorum septuaginta, genuit Abraham, & postea cum suis omnibus manit in Charram & vixit annos ducentos quinq[ue] in Charram & mortuus est: Et dixit dominus ad Abraham ut exiret de Charram, & exiit inde, cum esset idem Abraham septuaginta quinq[ue] annorum, Nisi quia per recapitulationē ostenditur viuo Thare locutus esse dīctum. Et Abraham viuo patre suo secūdū preceptū dīctū, exiit de Charram, cum esset septuaginta quinq[ue] annorum, centēmo & quadrigēsto & quinto anno vite patris sui: si dies vite patris sui anni ducēti quinq[ue] fuerint, & ideo scriptum sit, Fuerunt annivitae Thare ducenti quinq[ue] in Charram, quia ibi cōpleuit omnes annos totius vite sua. Soluit ergo quæstio per recapitulationē, quæ indisolubilis remaneret, si post mortem Thare accipemus locutum esse dīctum ad Abraham ut exiret de Charram, qui nō poterat esse adhuc annorum septuaginta quinq[ue], cum pater eius iam mortuus esset, quia eū septuagēsto etatis suæ anno generata: ut Abraham post mortem patris sui annorum esset cētū triginta quinq[ue], si omnes anni patris eius ducēti quinq[ue] fuerint. Recapitulatio itaq[ue] ista si aduertatur in scripturis, multas quæstiones solvit, quæ indisolubiles posse videntur, secundū etiā superiorum quæstionē expositiōne per candēm recapitulationē facta; quādō aliter ista quæstio à quibusdā solvatur, ex illo compūtari anni etatis Abrahā ex quo liberat⁹ est exigēt K Chaldæoru[m], in quem missus est ut arderet, quia eundem ignem superstitione Chaldæoru[m] colere noluit: liberatus inde, etsi in scripturis non legitur, iudaica tamē narratione traditur. Potest & sic solui, quoniam scriptura que dixit, Cum esset Thare annorum septuaginta, genuit Abrahā & Nachor & Aram: non vtq[ue] hoc intelligi voluit, quia eodem anno septuagēsto etatis suæ omnes tres genuit, sed ex quo anno generare copit, eum annum cōmemorauit scriptura. Fieri autem potuit, ut posterior sit generat⁹ Abraham, sed merito excellenti qua in scripturis valde cōmemoratur, prior fuerit nominatus: sicut Propheta priorē nominauit minorem, Iacob dilexi, Esau autem odio habui. Et in Paralipomenon cum sit quartus nascēdi ordine Iudas, prior est nominatus, à quo Iudaicē gēti nō est datum propter tribum regiam. Commodius autem plures exitus inueniuntur quib⁹ quæstiones difficiles disoluuntur. Consideranda est sanē narratio Stephanī de hac re, cui magis barū expostionem non repugnet. Et illud quidem cogit, vt nō sicut narrari videtur in Genesi, post mortem Thare locutus sit deus ad Abrahā ut exiret de cognatione sua & de domo patris sui, sed cum esset in Mesopotamia prūquam habitaret in Charram, iam vtq[ue] egressus de terra Chaldæorum, ut in illo itinerē intelligatur L ei locutus deus. Sed quod Stephanus poltea sic narrat, Tunc egressus Abraham de terra Chaldæorum habitauit in Charram, & inde postq[ue] mortuus est pater eius, collocauit eum in terra hac, nō paruas afferat angustias huius expostionis qui fit per recapitulationē. Videtur enim habuisse imperium domini q[ui] ei fuerat locut⁹ in itinerē Mesopotamiae egresso de terra Chaldæorum & eunti in Charram, & hoc imperiū post mortem patris sui obediēter implesse cum dicitur, Et habitauit in Charram: & inde postq[ue] mortuus est pater eius, collocauit illū in terra hac. Ac per hoc manet quæstio, si septuaginta quinq[ue] annorum, sicut evidenter scriptura Geneseos loquitur, sunt quando egressus est de Charram, quomodo esse possit hoc vere, nisi forte quod ait Stephanus, Tunc Abraham egressus est de terra Chaldæoru[m] & habitauit in Charram, nō sic accipitur, tunc egressus est posteaquā ei locutus est domin⁹: iam enim erat in Mesopotamia, sicut supra dīctum est, quando illud audiuit à domino ipsam regulam recapitulationis cōtexere voluit Stephanus, & simul dicere, vnde egressus, ubi habitauerit, cum ait, Tunc Abrahā egressus est de terra Chaldæorum, & habitauit in Charram. In medio autem, id est inter egressum de terra Chaldæorum & habitationem in Charram, locutus est ei deus. Postea vero quod ait Stephanus, Et inde postquā mortuus est pater eius, collocauit illū in terra hac, intuēdum est, quia non dixit, & postquam mortuus est pater eius, egressus est de Charram: sed inde collocauit eum deus in terra hac: ut post habitationē in Charram collocaretur in terra Chanaan, non post mortem patris egressus, sed post mortem patris collocatus in terra Chanaan: ut ordo verborum sit, Habitauit in Charram, & inde collocauit illum in terra hac, postquam mortuus est pater eius: ut tunc intelligamus collocatum vel cōstitutum Abraham in terra Chanaan, quādō illic eum nepotem suscepit cuius viuens sum semen illuc fuerat regnaturum ex promisso dei hereditate donata. Nam ex ipso Abraham natus est H̄ismael de Agar, nati & alijs Cethura, ad quos illius terra nō pertinet hæreditas. Et ex Iacob natus est Esau, qui similiter ab illa hæreditate alienatus est. Ex Iacob autem filio Iacob quotquot filii nati sunt, id est viuens sum semen eius, ad illam hæreditatem pertinet. Sic ergo collocatus & constitutus est in illa terra Abraham, quoniam vixit usq[ue] ad
- Recapitulatio** **tulatio[n]is** **utilitas.**